

kan gøres gældende over for de Landdistrikter, som ere beliggende ved København eller Købstæder. Vedtages Ændringen her, udstrækkes Myndigheden til at gælde Landdistrikter i Almindelighed. At der er adskillige tæt bebyggede Distrikter, som kunde ønske at faa indført Hundeafgift paa Landet, uagtet de ikke ligge ved København eller en Købstad, kan jeg meget vel forstaa. Denne Ændring er af meget ringe Betydning, og jeg kan, som sagt, tiltræde den, forudsat, at Tinget beslutter sig til at vedtage Forslaget.

N. J. Larsen: Af det Udvalg, som i sin Tid behandlede det Forslag om Afgift af Hunde m. m., der førte til Loven af 12te April 1889, er der kun 2 Medlemmer tilbage her i Salen, nemlig den ærede Forslagsstiller og jeg. Den ærede Forslagsstiller har oplyst os om, at der i Odder, som han jo repræsenterer, er Stemning for at faa højere Skat lagt paa Byens Hunde, og han har ment at burde efterkomme et Andragende i saa Henseende, som han har modtaget, og har derfor fremsat det foreliggende Lovforslag. Det ærede Medlem har, tror jeg, dog her været føjeligere, end han burde være. Han var i Samlingen 1888—89 enig med mig og de øvrige Medlemmer af Udvalget om at indstille et lignende Forslag som dette til Forkastelse, og det blev enstemmig forkastet af Folketinget. Udvalget mente, at et saadant Forslag var alt for vagt til, at man kunde forsvare at vedtage det, bortset fra andre Indvendinger derimod. Et Forslag, der som dette blot gaar ud paa, at Justitsministeren i Forbindelse med vedkommende Sogneraad skal kunne paabyde ny Afgiftsregler for „tæt bebyggede Landdistrikter i Almindelighed“, er et overordentlig ubestemt og vidtrækkende Forslag. Paa hvilke Distrikter kommer det til Anvendelse? Afgørelsen heraf overlades fuldstændig til Ministerens Forgodtbefindende. Derfor fandt, som sagt, Udvalget i 1888—89, at man ikke kunde gaa ind paa et saadant Forslag, og Tinget sluttede sig dertil. Jeg tror ikke, at Forholdene have ændret sig saaledes i den siden da forløbne Tid, at vi nu bør gaa ind paa Forslaget. Dette fører videre paa en Vej, som vi kom lidt ind paa i 1889, og som jeg ikke tror er

særlig bifaldsværdig, nemlig den, at vi beskattede Landboernes Husdyr. Der blev under Hundelovens Behandling her i Tinget fra adskillige Medlemmers Side stærkt taget til Orde herimod. Vi begynde, blev der sagt, med at lægge Skat paa Landboernes Hunde, men naar Princippet først er anerkendt, kan det føres videre til andre Husdyr. Det er en Betragtning, som er Overvejelse værd, og at vi, efter at have gjort det lille Skridt i 1889, nu skulle gaa videre i denne Retning, finder jeg ikke, at der er tilstrækkelig Anledning til. I hvilket Omfang det foreliggende Forslag virkelig vil blive anvendt, kan ingen sige paa Forhaand, men Muligheden er til Stede for, at det kan blive vidtrækkende. Det kan bringes til Anvendelse paa mangfoldige Landsbyer her i Riget, og den Skat, der her er Tale om at indføre, kan blive følelig for mange, saa følelig, at de kunne blive nødsagede til at opgive at holde Hund. Nu kan man mene, at der ingen Skade sker derved, men jeg tror dog, at Skatter, der direkte tage Sigte paa at forbedre eller opdrage Borgerne, Skatter, der høre til de saakaldte moralske eller moraliserende Skatter, ere lidt anbefalelsesværdige. Om den her foreslaaede Skat gælder det samme som om en Skat paa Brændevin, naar man dermed kun tilsigter at vænne Folk af med at drikke. Det er altid uheldigt at paalægge Skatter af Hensyn til Befolkningens moralske Forbedring. Der maa træffes andre Foranstaltninger, naar man har saadanne Formaal for Øje; man skal ikke bruge Beskatningen dertil. Jeg vil derfor meget henstille til ærede Medlemmer at overveje denne Sag nøjere, inden de give den deres Stemme. Dette er en ren og skær Beskatningslov, som gaar ud paa at paaføre en Del Landboere ny Afgifter. Det forekommer mig, at det dog vilde se noget besynderligt ud, om vi, naar Samlingen nu inden ret længe slutter, uden at — det maa vi jo desværre gaa ud fra — noget af de store Resultater tilvejebringes, skulde komme ud til vore Vælgere og maatte sige: Ja, Skattelovene, som I gjorde Regning paa, dem fik I ingen af, men vi bringe dog med hjem til Jer en ny Beskatningslov. Foruden alle de Skatter, I have, faa I her en ny Skat paa jere Hunde . . . (Afbrydelse) . . . Ja, en Skat er det jo, en Skat paa